

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIV. Duo præscribuntur monita, quæ ad bene orationem instituendam, & fructum ex ea eliciendum magno nobis adiumento futura sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

ipsum amare posset, hæc vna profecto nimis quam satis esset, vt maiora illi ob hanc, quam ob alias omnes simul obsequia deferrentur. Tum petenti Ægidio; Potestne idiota tanto erga Iesum Christum amore ferri, quanto doctus? Vna, inquit Bonauentura, simplex vetula plus Deum amare potest, quam profundus aliquis in Theologia Magister. Vnde Ægidius, prope exurgens, magno feruore hortum ingreditur, & ad eam partem, quæ urbem respiciebat, corpore & voce conuersa clamabat, Vetula, paupercula, indocta, simplex, Dominum nostrum Iesum Christum ama, & maior esse poteris, quam F. Bonauentura. Et his dictis, pro more, extra scriptura, alienatis sensibus, tribus continenter horis in eodem loco mansit.

CAPVT XIV.

Duo præscribuntur monita, que ad bene orationem instituendam, & fructum ex ea eliciendum magno nobis adiumento futura sunt.

AD bene orationem instituendam, & eam, quem oportet, ex ea fructum capiendum, multum nos iuuabit primo isthoc fundamentum bene expendere, & præsupponere, nimirum, orationem non tam finem esse, quam medium, quoad perfectum & perfectionem nostram conducatur. Adeo vt in oratione velut in termino & fine nos sistere non oporteat; neque enim perfectio nostra in magna quæ habetur consolatione, dulcedine, & contemplatione, sed in perfecta sensu mortificatione, in magna de nobis ipsis, ac passionibus & appetitibus nostris victoria sita est, vt scilicet nos, quoad eius fieri potest, ad beati illius status austinæ originalis, in quo creati sumus, & in quo caro & appetitus rationi prorsus erant subiecta & conformia, ratio vero vni parebat Deo, perfectionem, reducere studeamus. Vt Rodriguez exercis. pars 1.

Primum enim nolum.
Oratio non est finis sed medium ad perfectiorem.

aurem huc perueniatur, oratio oculum & surpanda est.

Quemadmodum enim in fornace ferum rigidum igne mollescit, vt ipsum tundi, duci, curuari, & quocumque faber voluerit, flecti possit; sic & in oratione fieri constat. Si dura ac difficilis nobis sit mortificatio, si durum voluntatem nostram frangere, durum denique ingruentes aduersitates ac difficultates pati, ad orationis caminum confugiamus oportet; in eo namque deuotionis calore & igne, atque etiam exemplo Christi cor mollescit, vt duci, malleari, & quamcumque in partem, ad melius Deo seruiendum opus erit, flecti queat. Hoc scilicet officium & munus est orationis, hic fructus, quem ex illa elicere oportet. Gustus proinde & consolationes, quas in ea Dominus dare solet, eo non spectant aut dirigenda sunt, vt in ijs sistamus, sed vt earum adminiculo promptius alacriusque virtutis & perfectionis viam curramus.

Oratio est ignis cor mollescit.

Psal. 118. 32.

Hoc videlicet declarare Spiritus sanctus nobis voluit, in istis Moyse, à Dei colloquio ad populum redeuntis, radijs. Scriptura quippe refert, mirum tunc è vultu illius splendorem & iubar emicuisse, idque in modum cornuum. In cornibus porro omne animalium situm esse robur solet: vt hinc nimirum discamus, ex sola oratione vires nos & potentiam ad bene operandum haurire debere.

Cornua Moyse orationis robur designant.

Id ipsum & suo Redemptor noster Iesus exemplo docuit, cum pridiana passionis suæ nocte tertio se ad orationem contulit, quo eius ope in agonem & angustias sibi iamiam subeundas animaretur; non quod hoc eum pacto corroborari oporteret, sed duntaxat vt suo nobis exemplo, vt obseruat Ambrosius, hic præiret. Apparuisset autem tum ei & Angelum Evangelista commemorat, à quo est confortatus; ipsum porro adeo animatum & vegetatum ab oratione surrexisse, vt mox diceret discipulis: *Surgite, eamus obuiam inimicis, Mat. 26. 46. ecce appropinquat qui me tradet.* Se, inquam, ipse obtulit, & vltro in illius manus tradidit. *Oblatus est, quia ipse voluit. Esa. 53. 7.*

Oratio ad patiendum corroborat.

In Luc. 6.

Mat. 26. 46. Luc. 23. 43.

Esa. 53. 7.

Z Vm.

Vtique vt hinc disceremus, orationem esse nobis ceu vnicam ad difficultates in virtutis via oborientes exsuperandas rationem & medium, vsurpandam.

Oratio est cythara cordis attemperatio.

Addit porro Chrysostomus orare nihil esse aliud, quam cordis nostri cytharam ira attemperare & componere, vt gratam Deo symphoniam edat. Ad hoc itaque orationi vacamus, vt cor nostrum attemperemus, passionum & affectuum, atque adeo omnium actionum nostrarum chordas concordemus & moderemur, vt cuncta tum rationi, tum Deo congrua & conuenientia sint. Atque hoc est, quod quotidie in conferentijs & exhortationibus spiritualibus inuicem & dicimus & audimus, orationem videlicet nostram esse debere practicam, id est, ad opus destinari, vt nimirum eius subsidio difficultates expugnentur, ac quaelibet resistentiae & repugnantiae, in via spirituali exorientes, superentur. Atque hac de causa Spiritus sanctus prudentiam, *scientia sanctorum*, nomine appellat: quod prudentia ad operandum dirigatur, ad distinctionem scientiae litteratorum, quae dumtaxat ad sciendum refertur. Bene igitur docent sancti Scriptores, orationem generale quoddam & efficacissimum esse aduersus omnes tentationes nostras, & quaslibet in vita hac mortali occurrentes necessitates & pericula, remedium. Atque hoc vnum de praecipuis orationis praeconijs & laudibus est.

Oratio fit practica.

Prov. 9. 10. Scientia sanctorum practica.

Oratio generale remedium.

In his. Relig.

Oratio sola omnes animas morbos sanat.

Oratio omnipotens.

Sanctus quidam Monachus apud Theodoretum sic loquitur: Corporales aegritudines proprio singulas remedio curant medici; quinimo non raro, vt vel vnam sanent, varia multipliciaque adhibent: quia omnia haec remedia nimis quam angusta sunt, & finitae limitataeque virtutis: sed oratio generale quoddam & efficacissimum est, in omnibus necessitatibus, & ad omnigenis tentationibus & insultibus hostilibus resistendum, vtque omnes virtutes comparentur remedium, quod infinitum bonum, id est, ipsum Deum, animae applicet, & in eo se fundet & nitatur. Hanc etiam ob causam oratio-

nem omnipotentem vocant: *Omnipotens oratio cum sit, omnia potest.* Quamobrem consulto nobis hoc ipsum orationis remedium aduersus omnigenas tentationes Redemptor noster Iesus praescipuit, dicens: *Vigilate & orate, ut non intretis in tentationem.*

Secundum monitum, quod ad superioris executionem permultum nos adiuvabit, est, vt sicut dum ad orationem accedimus, ipsa meditationis puncta praeuoluerit ac praeparare debemus, sic & fructum ex eadem eliciendum praevideamus. At dicet aliquis, quomodo fructum, quem ex oratione capiam, nosse potero, antequam ad eam accedam, vt cum in mente praevisum habeam? Velim hoc clarius & pluribus mihi declares. Libentissimè. An non paulo ante ostendi, ideo nos ad orationem accedere, vt in ea necessitatem nostrarum spiritualium remedium inveniamus, ac de nobis ipsis victoriam referamus, nec non passionum & malarum inclinationum nostrarum impetum retundere discamus; ipsam quoque, ceu viam & medium esse, vt vitam meliorem sanctioremque ineamus? Ante ergo quam quis orationem aggrediatur, secum longo tempore mature perpendat oportet ac videat, quanam sit maxima sua spiritualis necessitas; quid, quod maxime profectum suum remoretur, quae passio & appetitus animae suae infestissimus? Atque hoc est, quod praecognitum ac praevisum illum habere necesse est, vt in eo insistat, & id ex oratione eliciat. Exempli gratia; Magnam in me inclinationem sentio, vt ab hominibus magni ducar & aestimer, atque in pretio habeat, ac respectibus humanis mirum in modum commoveri, & dum aliqua contemptus ac vilipendij sese offert occasio, turbari & indignari; quin etiam interdum signo aliquo id exterius prodere: hoc mihi videtur esse infestissimum, hoc maxime profectum meum remorari, hoc animam meam pacem ac quietem interturbare, hoc mihi gravissimorum lapsuum causam esse. Si ergo haec maxima tua sit necessitas, remedium

tum erit, vt ipsum superare & de anima extirpare contendas: atque hoc est, quod prauideri, & ante oculos & cordi te habere necesse est, vt ipsum orationis opere cordi tuo eradices.

Errat proinde grauitur is, qui fortuito & imprauise ad orationem Dei accedit, id scilicet ex ea eliciturus, quod inexpectato in mentem veniet; venatorem imitatus, qui in omnem euentum, ac nulla certa sibi designata fera ad venandum abit, quicquid se obtulerit capiendum, capturus: id interim relinquens, nec curans, quo maxime opus habebit. Non sic ad orationem accedamus, vt scilicet id accipiamus, quod primo nobis occurrerit, sed in id statim oculos conijciamus, quo maxime egebimus.

Infirmus, qui ad Pharmacopolium abit, non id emit, quod primo illi in manus venit, sed quod morbo suo curando nouit opportunum ac salutare.

Alius superbia ad vsque fauces tumet, alius impatientia plenus est, alius proprij iudicij tenacior, & voluntatis suae amantior, vt tum apparet, cum harum rerum se vel minima offert occasio, & ipse quotidie in ijs velut fur in flagranti delicto deprehenditur; interim hic ipse in oratione varijs ac peregrinis conceptibus efformandis insillit, in id manus conijciendo, quod primo sibi est obuium, aut prae alijs sapit, modo hinc, modo inde aliquid decerpens. Non est, mihi crede, illa bona proficiendi ratio, sed in id semper homo potissimum respiciat, quo maxime indigebit, & ipsum curare & tollere sataget, cum hac de causa orationi se applicet.

Ad hoc propositum adfert S. Ephrem exemplum caeci illius Euangelici, Christo Iesu per viam in clamantis, vt sui miseratione moueretur: Considera, inquit, quomodo Christus interroganti, *Quid tibi vis faciam?* ipse statim maximam suam necessitatem, & id, quo magis eruciabatur, representari, oculorum scilicet caecitiam, & hanc sibi tolli petierit, dicens: *Domine vt videam.* Putaue, eum quid aliud,

quo reuera etiam indigebat, petiisse, dicendo fortasse, Domine da mihi vestem, quia nudus & inops sum? Nihil minus: illud non petijt, sed caetera omnia relinquens, maximam suam necessitate ostedit. Hoc & nos in oratione facere oportet; maximam sc. necessitate nostram representare, & in ea ostendenda tam diu insistere, donec votorum reddamur copotes.

Ne quis vero sit exultationi locus, notandum est, esto certum sit, quod quando is, qui ad orandum accedit, particularium, quae sibi delunt, virtutum affectus elicere studet, dare communiter operam debeat, vt ipsa meditationis puncta & materia convenientia sint, & proportionata ad hoc, vt voluntas sua celerius, & maiori firmitate ac feruore ad hosce affectus moueatur, itaq; fructum, quem spectat, facilius colligat; scire nihilominus oportere, quod cumq; exercitium & mysterium, quod meditatione recogitatur, hominē ei quae opus habet rei posse applicare. Oratio namque caeleste velut manna est, eo cuiuslibet sapore sapiens, quem ex ea gustare & colligere voluerit. Si enim humilitatem ex ea degustare volueris, hunc tibi gustum dabit peccatorum, mortis, passionis Domini, & beneficiorum caelitus receptorum consideratio: si dolorem & confusionem de peccatis tuis, hanc harum materialium quaelibet haud dubie suggeret: si denique gustum patientiae, etiam hunc sufficienter oratio dabit; atque ita de caeteris.

Est materia cuiusque finis apta seligenda.

tamen quatenus oratio caelestis manna omnium gustum sanctas.

CAPVT XV.

Quomodo intelligendum, quod vna res in oratione cordi habenda & spectanda sit, ea, inquam, qua maxime habebimus opus, & tam diu illi insistendum, donec eam obtineamus.

NON sic id intelligendum, quasi semper vna eandemq; in oratione re spectate

Z z oportet.

Meditatio ad certum finem referenda.

Similia.

Exhortat. ad relig. de er. matura spir. 12. p. 260. Luc. 18. 41. Mar. 10. 41. Casu d. Christi petiit visum, quo maxime indigebat.